



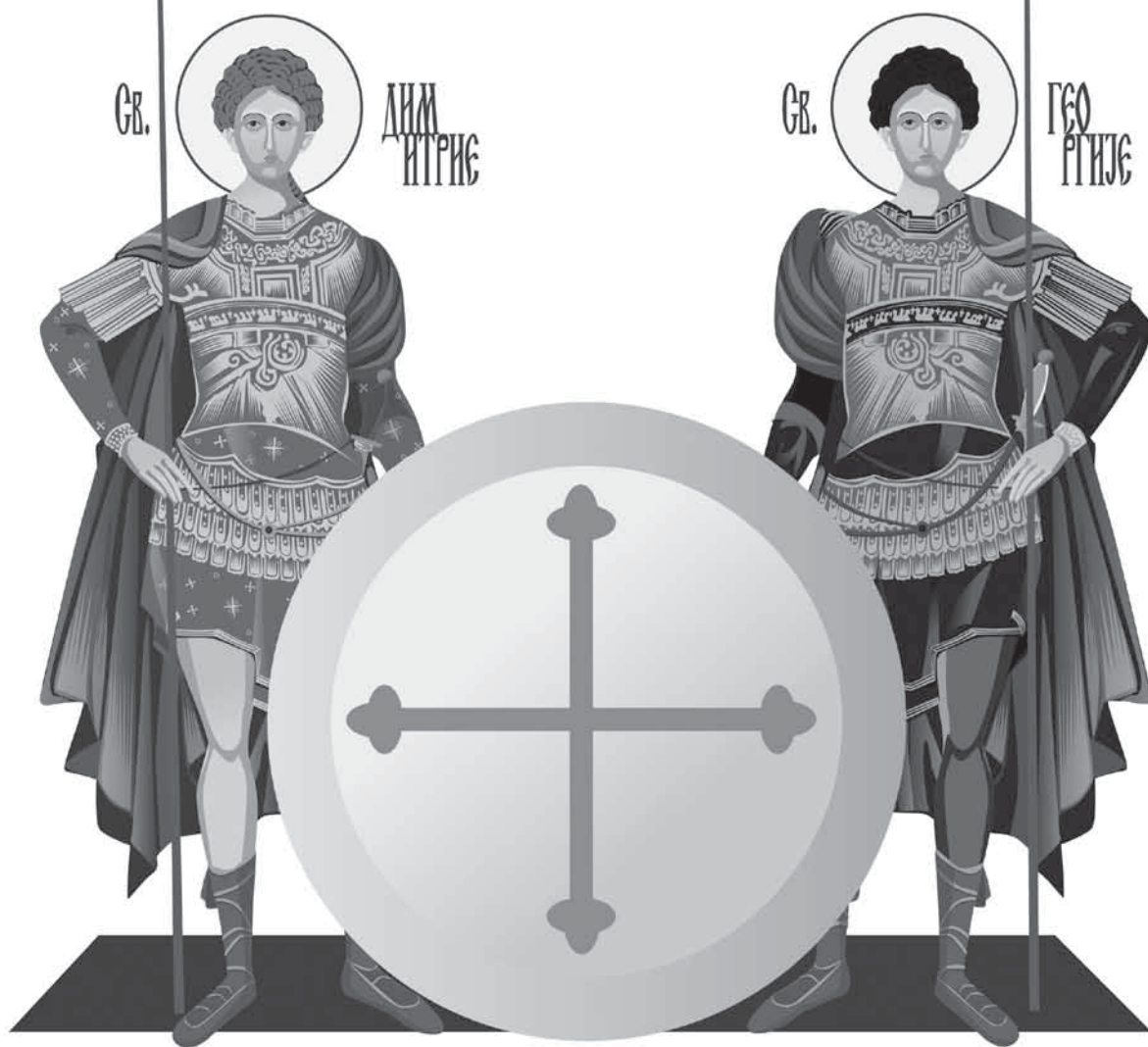
ВЕСТИ СЛАВЈАНСКЕ

ВЕСТИ СЛАВЈАНСКЕ
БРОЈ 3
ОКТОБАР 2010.
slavjan@yubc.net

www.slavjan.org.rs

УДРУЖЕЊЕ СРПСКОГ СЛАВЈАНСКОГ САБОРЈА

СРПСКО СЛАВЈАНСКО САБОРЈЕ



БОГ НА НЕБУ - СЛАВЈАНИ НА ЗЕМЉИ

ВЕЛИКА СЛАВИЈА РАЂА СЕ У СРБИЈИ



П Р О Г Л А С

Свако ко је славјанског духа и крви, као и они који то нису, а желе градити свет на ступовима правих вредности и дугорочне добробити, нека нам приђе и сабере се у Славјанском Саборју!

Повезати разбијене славјанске народе у свим важним областима живљења као што су вера, култура, уметност, наука, привреда, спорт и многе друге је наша суштинска тежња.

Побуда која нас је водила ка овој замисли није само остварење опште добробити за Славјане, већ и добробити за све остале народе. Данашња слика света је, благо речено, чемерна и тужна, штавише страхотрепетна, толико да је доведена у питање његова будућност. У последњих шест векова једна скупина народа, коју данас зовемо западни свет, била је на кормилу цивилизације. Учинак њиховог управљања светом је очигледно срозавање правих вредности, то јест духовности и свести човека, као и уништење Богом нам дате планете Земље, разузданом и похлепом створеном технологијом, чији је једини смисао остварити материјалну корист без икаква обзира и насилно владати другим народима.

Дошао је час да вођство преузме нека друга скупина народа и избави цивилизацију од јасно видљиве могућности за пропаст. Сматрамо да су то славјански народи, посебно Руси као највеће славјанско племе, па и ми Срби, као и остали славјански народи, при том не потцењујући улогу оних народа који нису славјанског рода, а нису имали прилике да буду на челу изградње света.

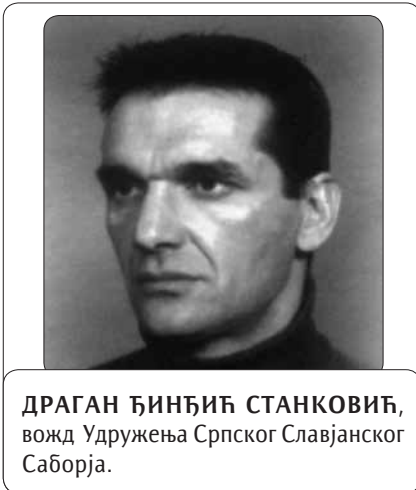
Гледано са ужег становишта сматрамо да је, поред реченог, за нас Србе једини излаз из овог беспомоћног и срамног стања повезивање са осталим славјанским народима, посебно руским.

Удружење Српског Славјанског Саборја је неполитичко и непрофитабилно удружење. Улазак у чланство удружења подразумева искрену преданост горе поменутих циљевима и деловањима, а све по начелу добровољности и лично одређених могућности.

У Београду, 05. јун 2005. год.

*Драјан Ђинђић Станковић
Вожд Српског Славјанског Саборја*

ВЕЛИКА СЛАВИЈА РАЂА СЕ У СРБИЈИ



ДРАГАН БИНЋЕВИЋ СТАНКОВИЋ,
вожд Удружења Српског Славјанског
Саборја.

Пријатна музика и слadak укус руског језика ошамутили су нас чим смо крочили у просторије Српског славјанског саборја на Бановом брду. Раширених руку дочекали су нас вожд Драган Бинџић Станковић и одабрани чланови организације - људи светлих очију и ведрих погледа. За писаћим столом вожда синтеза савременог и традиционалног: лаптоп компјутер, папири и гушчје перо. Драган додаје да оно није ту као украс, већ да редовно пише њиме... Поред - руска официрска шапка, разне заставе Словена, мноштво књига на руском и српском...

– Бог на небу, Славјани на земљи! – одговара нам вожд једном реченицом на сва питања.

– Како сѐ дошли на идеју о оснивању Славјанског саборја?

Требало је да одем на Запад, па да постанем свестан неких ствари. На женин наговор живео сам неко

време у Француској и признајем да су ме Французи научили да поштујем славјанство на прави начин. Они боље знају ко смо ми Словени него што то знамо ми сами. У том страном и ружном окружењу постао сам потпуно свестан свог идентитета и позиције у којој се, као Словени, тренутно налазимо: разбијени смо, несложни, потлачени. Временом је јачала и свест о томе да се славјански народи морају повезати у областима као што су вера, култура, наука, привреда, спорт и друге. Идеја о оснивању Саборја сазревала је и крајем 2003. године ја и десетак најбољих пријатеља пријавили смо удружење.

– Како нас Французи доживљавају?

Стављају нас на пето место по вредности, способности међу народима, укупно гледајући. На прво место стављају, наравно, себе, али ту се грдно варају, пошто, верујте ми на реч, нити живе боље од нас, нити су вреднији, нити су паметнији. Ништа. Реално, они према Словенима имају комплекс.

– Која је основна идеја Саборја?

Запад је владао светом 600 година и ништа нам добро није донео. Деградирали су и уништили, и физички и психички, и планету и човечанство. Сад је ред на нас Словене, да ми пробамо. Спас, не само за Словене, него за цео свет, је у славјанској саборности, у нашој слози, неупереној против других народа. Ми својом слогом и саборношћу можемо само дати пример осталима. Окупљањем словенских народа и

другима би понудили саборност. Главни циљ је повезивање са примарном силом наших славјанских предака и поштовање људских врлина које су они гајили - човекољубља, правдољубља и слободоумља. Из ове три особине нижу се даље све друге, а последица свега је - саборност.

– Колико активних чланова има Саборје?

Засада неколико стотина активних. Ми нисмо од оних који уписују и живе и мртве у спискове, не би ли постигли привид бројности. Ми не инсистирамо на броју, него на квалитету људи, на жељи и мотиву који има свако од нас - на осећају тежње саборности. Тренутно смо организовани и у Лозници, Лепосавићу, Каћу, Нишу и Новом Саду, а планирамо да оснујемо и организације у Љубовији, Рашкој и Републици Српској.

– Српски славјански сабор је љокрешич других сабора у словенским земљама?

Постали смо право међународно удружење. Покренули смо стварање Руског славјанског саборја, који данас има више од 26.000 чланова, и Украјинског славјанског саборја, чије се чланство такође броји у хиљадама. У плану је и оснивање белоруског, бугарског и других саборја. Вожд Руског славјанског саборја је Александар Кравченко, један диван човек, који је постао ратни војни инвалид бранећи Србе у Босни и Херцеговини. Срби су га, како он увек каже, научили да је Рус и православцац.



Руски фронт за Косово

– Руско славјанско саборје је основао и **Национални фронт за ослобођење Косова**. Тренутно ова организација окупља око 7.500 чланова, већином ветерана из Чеченије, Авганистана... Међутим, морамо знати да они неће доћи сами, него процес ослобађања Косова морамо започети ми, и у том случају можемо рачунати на њихову братску помоћ.

– *Које је све ујућен њозив на јединство?*

Рука саборности понуђена је свим Словенима, не само православнома, јер немамо ми право да одлучујемо ко је Словен, а ко није – Бог је то већ одлучио. Такође, није нам битно ни ко је какве политичке оријентације, мада морам нагласити да смо изразито против сваке врсте екстремизма. Код нас оно „нож, жица, Сребреница“ не пролази, ма ко да је измислио и користио ту језиву паролу.

– *Који је крајњи циљ њовезивања свих словенских народа?*

Велика Слатија - земља уједињених Словена, која би се простирала од Камчатке до Охрида! Једна таква држава, уређена по принципу конфедерације, била би, ценим, довољно моћна да коначно преузме кормило света и поведе нас у правом смеру.

(преузето из дневних новина "Глас Јавности", децембар 2009)

КОСОВСКИ ФРОНТ

Извештај рада за 2009.

Стигла је и друга годишњица од тренутка настанка покрета „Косовски фронт“

О минулој 2009. години се може много тога рећи. У овом чланку ћемо се потрудити да расветлимо све основне стране делатности Покрета, различите догађаје и околности везане за ту делатност - како оне радосне тако и жалосне.

Као оно најважније треба истаћи да у Русији као и пре има великих број људи неравнодушних према невољи православне браће Срба; и наш Покрет, а такође и друга, пријатељска друштвена удружења, интернет-проекти, скупине истомишљеника - сви ми представљамо својеврсну „окосницу“ која акумулира иницијативе и упућује у одређени ток позитивну енергију у том поприличном делу друштва Русије који жели да помаже ствари Српског Косова.

Није мало током 2009. године учињено. Ипак треба приметити и то да је минула година представљала раздобље осмишљавања и откривања низа потешкоћа и проблема са којима се суочава како руски просрпски покрет у целини, тако и „Косовски фронт“.

Пре две године, када су албански сепаратисти огласили отимање Косова и Метохије од Србије, пред нама је било много тога нејасног, још нисмо знали којим путем ће се ситуација даље развијати. Многи међу нама су очекивали драматична збивања чак до опсежних борбених дејстава. Оно што се стварно

догађало изазивало је одређено разочарење. С једне стране, сећамо се огромног митинга у Београду и гомила које сатиру америчку амбасаду, сећамо се сукоба у Косовској Митровици. Али, с друге стране, не можемо а да не будемо свесни да из тих излива нису уследиле никакве конкретне одлуке и дејства. Српско друштво је испољило изузетно дубок расцеп који је између осталог још раније на власт у земљи довео отворено прозападне, дефетистичке снаге. Услед тога није у довољно остварен снажан потенцијал отпора и у знатној мери се завршио „звиздуком“. На данашњи дан можемо констатовати како је степен борбе за Косово и Метохију у самој Србији знатно нижи него што бисмо желели.

И зато, док је прва година наше делатности још увек протекла у „режиму ишчекивања“, дотле је 2009. година, чији исход данас сводимо, већ довољно јасно показала основне правце делатности који су нам тренутно доступни и који су у стању да обезбеђују реалан резултат у насталим условима.

Морамо констатовати да је она горљивост са којом су у прво време људи долазили у Покрет временом знатно утихла. Разлог је очигледан: многи су очекивали „прави“ рат и били спремни да подрже Србе на овај или онај начин чак до непосредног учешћа у борбеним дејствима. Многе људе су 2008. године у Покрет довела управо таква очекивања. Међутим, промена сценарија је све приморала да траже друге путеве за

које се испоставља да су заправо ништа мање сложени: готово неприметан, често досадан свакодневни стваралачки рад од човека по свој прилици захтева више воље и чврстине карактера од привидног „звезкаћа оружјем“. Ако је данас живот показао да се помоћ руских родољуба српском Косову засад може састојати само у пружању све могуће материјалне и духовне помоћи - учесници Покрета су дужни да усредсреде напоре управо на тим правцима: на мукотрпној стваралачкој делатности која се појединим усијаним главама чини исувише скромном и слабо резултативном. Ту се следећа истина чини очигледном: ако нас покреће заиста искрена солидарност са браћом Србима, а не сопствена сујета и позерство, не треба се либити тог готово неприметног рада нити га избежавати под изговором тражења нечега што је више „херојски“ и занимљиво.

Како је показала протекла година, такво становиште је сасвим исправно. И Покрет је, без обзира на потешкоће и, ако можемо тако рећи, „одсуство успутног ветра“, наставио да се развија. Настале су нове регионалне подружнице „Косовског фронта“: у Костроми, Уфи, Вороњежу, па и изван граница РФ: у градовима Кишињову (Молдавија), Кокчетаву, Петропавловску (Казахстан) и Севастопољу (Крим).

Марта 2009. године је одржан збор актива Московске подружнице „Косовског фронта“ на коме је формиран Савет Московске подружнице Покрета.



Савет је током читаве године био активан, бавећи се организационим питањима припреме и одржавања акција. Савет је фактички вршио функцију општег координационог центра - у време док Покрет није формирао опште међурегионалне органе управљања.

Покрет се развијао и у мрежи интернета. Српске присталице Покрета су маја 2009. године у социјалној мрежи Facebook створиле групу „Косовски фронт Србије“. Та група сада броји 3.500 људи. У руској социјалној мрежи „УКонтракту“ су створене групе „Косовски фронт Сургута“ и „Косовски фронт Костроме“.

„Косовски фронт“ је 2009. године спровео низ акција и пројеката усмерених на пружање духовне, моралне и материјалне помоћи нападеном српском становништву Косова и Метохије. Можемо набројати неке од њих:

- прикупљање помоћи тешко болесној девојчици Слађани са Косова и Метохије (у мају);
- акција „Писмо пријатељу“ и „Поклони часопис српској деци“ (у јуну);
- акција „Писмо пријатељу“ у Вороњежу (август);
- акција Хабаровске подружнице Косовског фронта 12. августа 2009. године (Дан сећања на српске доброволце који дадоше животе за слободу братског руског народа);
- отварање изложбе „Писмо пријатељу. Русија-Косово-Цхинвали“ у Москви (септембар);
- учешће у акцији „На распуст из гетоа“ (децембар);
- акција „Поклони за децу Косова и Метохије“ (током читаве године); укупно је послато преко 600 килограма.

Треба споменути још једну важну и за нас не нарочито пријатну околност. „Косовски фронт“ има одређене потешкоће и у вези са сложеном ситуацијом у самој Русији. Природно је што су данас у жижи пажње активног дела друштва унутрашњи проблеми Русије, због чега су сва остала питања у другом плану. Проблем Косова се доживљава као „спољашњи“ проблем, те зато многи Руси који су солидарни са Србима нису у могућности да му посвете довољно времена и снаге.

С тим у вези је Покрет током 2009. године уложио поприлично напора како би се у друштвеној свести учврстила следећа очигледна истина: питање помоћи православној браћи Србима није за руске родољубе другостепено питање. Наши унутрашњи проблеми Русије

чији главни корен лежи у духовној сфери могу се успешно разрешити једино у контексту општег духовног опоравка руског друштва. Залог таквог опоравка представља између осталог и за Русе традиционално пожртвовано служење у најразличитијим сферама, по Христовим речима: „Од ове љубави нико нема веће, да ко живот свој положи за пријатеље своје“ (Јн, 15, 13). Борба за српско Косово представља један од облика таквог пожртвовања служења.

Напори „Косовског фронта“ како би се та очигледна истина схватила изражени су у нашој просветитељској делатности. Фебруара 2009. године је изашао први број листа „Косовски фронт“. Укупно су током године изашла три броја листа, а излазак сваког је обично уприличен за неки значајан датум из историје српског народа. Лист „Косовски фронт“ је званично регистрован 17. јула 2009. године, на дан сећања на свете царске мученике.

Новембра 2009. године је у Музеју руског добровољачког покрета на територији храма светог преподобног Сергија Радоњешког у Бибиреву одржан округли сто на тему „Руско-српски односи и проблем Косова у систему светоназорних координата руске омладине“. На основу резултата тог скупа пише се писмо руководству Светског руског сабора у циљу организовања сталног програма помоћи Србима на Косову и Метохији.

Један од основних праваца просветитељске делатности Покрета постало је одржавање изложби фотографија. Тако је фебруара у Новосибирску одржана изложба фотографија „Косово: поглед изнутра“. У јуну је одржана изложба Наталије Батрајеве у Темрјуку (Краснодарска покрајина). У децембру је у Москви одржана изложба фотографија Дарка Дозета у музеју хладног рата, покренута заједно с организацијом „Светла Руска“. Такође је пружена помоћ Српском центру из Белорусије у организовању изложби фотографија Дарка Дозета.

Међу осталим просветитељским, пропагандним акцијама могу се споменути следеће. У октобру су у Москви одржане акције посвећене 65. годишњици ослобођења Београда од немачких окупатора (помен погинулим српским и руским ратницима, изложба фотографија Дарка Дозета, приказивање играног филма „Диверзанти“ о Другом светском рату у Југославији). У новембру је сачињен и постављен у мре-

жи интернет видео-спот Покрета, одштампан је летак у боји „Волим те, Србијо!“, формата А4 на руском и српском језику (укупан тираж 5.000 примерака).

Одржавање јавних уличних акција као и пре представља један од праваца делатности „Косовског фронта“. Овде треба споменути једну околност која представља проблем, а тиче се читаве садашње руске стварности у целини: занимање становништва за политичке уличне акције је последњих година знатно опало, на митинге и протесте долази знатно мање народа него што би иницијатори желели. Али је без обзира на то Покрет - како самостално тако и у сарадњи са другим друштвеним удружењима - одржао многе саввим успешне акције, већином уприличене за неки незаборавни датум.

18. фебруара смо се присећали незаконитог „проглашења независности“ Косова из 2009. године и годишњице настанка покрета „Косовски фронт“. Тада је уприличен низ уличних акција, између осталог - протест у скверу преко пута зграде Министарства иностраних послова у Москви.

Такође је прошле године обележена тужна 10. годишњица НАТО бомбардовања Југославије. Током марта 2009. године су одржана четири протеста: три у Москви и један у Санкт-Петербургу.

Даље, у мају је одржан протест у знак подршке српским родољубивим снагама на дан скупштинских избора у Србији, у октобру - акције у Москви и Костроми у част 65. годишњице ослобођења Београда.

Сваке године 28. јуна посебно обележавамо Видовдан. Ове године смо обележавали 620. годишњицу Косовског боја.

Јавне манифестације посвећене том датуму заузеле су посебно место. У Москви је на територији Патријаршијског подворја у Сокољникама одржан скуп и празник са врло садржајним програмом: концерт са наступима различитих певачких и фолклорних колектива, народним играма, показним наступима борилачких вештина. Концерт је завршен општом празничком трпезом и гозбом, што је прошло у незаборавно радосној и срдечној атмосфери, са дружењем и заједничким певањем за столом.

Славља су одржана и у Леушинском подворју у Санкт-Петербургу и Севастопољу. За акцију је издата брошура у



боји „620 година Косовског боја“ и велики банер „Косово поље је Српска земља“.

Активисти који саосећају са „Косовским фронтом“ су у ноћи уочи Видовдана изнад кружног аутопута око Москве поставили банер „Косово је Србија“.

У овој, 2010. години Покрет активно учествује у пројекту Народних кухиња који су на Косову и Метохији покренули руководство Рашко-Призренске епархије Српске православне цркве и низ друштвених организација. У згради Међународног фонда словенске писмености и културе је 26. јануара 2010. године одржано добротворно вече-концерт посвећено сећању на св. Саву Српског, на коме је наступио низ музичких колектива и извођача руских и српских родољубивих и фолклорних песама. Концерт је имао за циљ прикупљање средстава за пројекат Народних кухиња. Захваљујући извођачима и посетиоцима тог концерта прикупљено је 25.000 рубаља. До марта 2010. године је заједно са прилозима других лица прикупљено укупно 40.000 рубаља. Представници „Косовског фронта“ су тај износ марта 2010. г. предали српској организацији „Косовски божур“.

У вези пројекта Народних кухиња треба споменути и врло жалосну околност - започету хајку на епископа Рашко-Призренског Артемија. Као што је познато, епископ Артемије је у фебруару 2010. године одстрањен од управљања својом епархијом.

Владика је дуго представљао фактички једино званично лице чији став је био принципијелан и бескомпромис-

сан, чији глас се стално чуо, раскривавајући безакоња албанских сепаратиста и њихових саучесника, не дозвољавајући прећуткивање косовског проблема, не дајући да се заборави на судбину преосталих православаца у покрајини, на злочине који се над њима врше. „Косовски фронт“ је био стално у вези са епископом Артемијем, добијао од њега духовну подршку и благослов за своју делатност. Московска подружница Покрета је маја 2009. године донела проглас у подршку епископу Артемију током настале и за њега нимало једноставне ситуације. Московска подружница је од другог полугодишња 2009. године редовно слала владици извештаје о делатности Покрета; у августу је добијена захвалност и први благослов.

Тренутно је најалост одлуку о одстрањивању епископа Артемија донео Синод СПЦ, а ми не можемо оштро оспоравати његов став, тим пре што је и сам владика Артемије, као верни архипастир и син Мајке-Цркве, позвао све своје присталице да се покоре свештеноначалију. Сада тражимо могуће путеве у насталој ситуацији за пружање подршке Владици и позивамо све православне родољубе да придруже своје напоре и молитве том добром делу, под условом очувања црквеног мира и целивитости Српске цркве.

Догађаји везани за одстрањивање епископа Артемија представљају врло озбиљан ударац за наш Покрет. Између осталог, управо је Косовско-Метохијски владика био један од главних надахњивача пројекта Народних кухиња. На срећу, кухиње и даље функционишу,

те ће зато износ који је „Косовски фронт“ прикупио у сваком случају доспети тамо где је намењен, али је засад нејасно како ће се пројекат даље развијати. С вером у Божју промисао надамо се бољем.

Покрет „Косовски фронт“, осим учешћа у пројекту Народних кухиња, остварује и неке друге правце рада у Србији. Тако се пружа помоћ развоју војно-родољубивог васпитавања оmlадине у Србији. У оквиру тог правца је 2009. године остварено следеће. У марту је на позив „Косовског фронта“ у радну посету Московској подружници Покрета стигао представник организације „Косовски фронт Србије“ Саша Лазаревић, који је упознат са радом руских православних војно-родољубивих клубова; у августу су Србију посетили представници руске организације „Борилачке вештине старе Руске“ из Новосибирска, који су узели учешћа у раду двају оmlадинских спортско-родољубивих кампова у Бачкој Паланци и на Равној Гори. Покрет „Косовски фронт“ је пружио помоћ српским организацијама „Патриотски фронт“ и „Косовски фронт Србије“ у одржавању летњих оmlадинских спортско-родољубивих кампова. Осим тога, настављено је издавање листа „Стег“ на српском језику. Најзад, на крају треба изразити дубоку захвалност организацијама које су подржале „Косовски фронт“. Акцијама Покрета су током читаве године активну подршку пружали Међурегионални друштвени покрет „Народни Сабор“, као и низ других руских православно-родољубивих организацијама.

Дмијтриј Бернацки, Московска подружница Покрета „Косовски фронт“




ЛУКОЙЛ
НЕФТЯНАЯ КОМПАНИЯ



УДРУЖЕЊЕ СРПСКОГ СЛАВЈАНСКОГ САБОРЈА
БЕОГРАД

www.slavjan.org.rs

slavjan@yubc.net



ОДЛУКА
у ступању у савез

У славу Бога, а на корист Српском роду, руководство СНП 1389 и Врховно саборје СРПСКОГ СЛАВЈАНСКОГ САБОРЈА, донели су одлуку о ступању у савез. Ово заједништво подразумева сарадњу и међусобну подршку у родољубивим деловањима, а на добровољној основи и у оквиру могућности.

У тежњама и циљевима оба покрета-удружења је, између осталог, саборност што чини ову одлуку оправданом на чак и неопходном.


У правном, то јест јасније одређеном смислу односи у овом савезу су одређени чланом 4. Статута Српског Славјанског Саборја, који је одговарајући истој одредби Статута СНП 1389. Поменути члан, односно одредаба гласи: "Удружење може ступати у савезе организација, друге облике удруживања и приступати међународним организацијама, при чему задржава право на самосталност у одлучивању и раду.. Одлуку из става један овог члана доноси ВОЈД и проста већина чланова Врховног саборја удружења".

Ову Одлуку озваничиће својим потписима ВОЈД Удружења Српског Славјанског Саборја Драган Ђинђић Станковић и вођа СНП 1389, а по налогу руководства оба Удружења-покрета.



По старом календару 31. јула
на при дан Госпојинског поста
лета господње 2010.

(по н.к. 13.08.2010.)

ВОЈД УДРУЖЕЊА
СРПСКОГ СЛАВЈАНСКОГ САБОРЈА
Драган Ђинђић Станковић



ВОЂА СНП 1389
Миша Ваџић



Удружење Српско Славјанско Саборје и Српски народни покрет 1389 донели су Одлуку у ступању у Савез (13. 08. 2010).

„ У славу Бога, а на корист Српском роду, руководством СНП 1389 и Врховно саборје Српског Славјанског Саборја, донели су одлуку о ступању у Савез. Ово заједништво подразумева сарадњу и међусобну подршку у родољубивом деловању” – стоји у одлуци који су потписали вожд Српског Славјанског Саборја Драган Ђинђић Станковић и портпарол СНП 1389 Миша Ваџић.

СНП НАШИ 1389

СНП НАШИ 1389 је настао из две патриотске организације, СНП 1389 и удружења НАШИ, са циљем да у једну организацију окупи и сабере све организације и појединце који су спремни да се активно укључе у политичко и друштвено деловање.

Протеклих деценија имали смо прилике да видимо да су све странке без обзира на њихово јавно политичко декларисање, издале српске националне и народне интересе и довеле народ и државу на ивицу пропасти.

Политичка трговина и издаја идеологије која је окупљала бираче око „патриотских” странака довела је до тога да сада у Србији не постоји ни једна озбиљна странка која се може супротставити режиму. Управо из тог разлога формира се јединствени национални корпус, који ће обухватити све који желе да пређу са речи на дела и који су спремни да поднесу жртву зарад спаса Србије.

СНП НАШИ 1389 је једина права алтернатива садашњем режиму, али и

опозиционим странкама и ми нудимо истински пут за препород српске државе и друштва.

НАЧЕЛА ДЕЛОВАЊА

Јавност. Све наше акције и целокупно наше деловање је јавно; не стидимо се онога што радимо и не плашимо се упркос чињеници да су скоро сви Срби који су покушали национални препород стадали, наше слике су на Интернет сајту јер се поносимо својим делима и тиме што смо људи из народа и глас народа без туђинског инспиратора.

Равноправност чланова. Покрет није уређен ни по масонском моделу пирамидалне структуре нити по страначком централизму, већ су чланови равноправни по правима и по дужностима, навикли смо да тражимо послове а не привилегије, сузбијени су славољубље и властољубље, као и каријеризам, имамо поверење у своје чланове и свако сам сноси део одговорности,

одлучује се договором у духу заједништва а не надгласавањем.

Саборност сродних удружења. Покрет не тежи самопромоцији нити искључивости, свесни смо својих вредности али и недостатака и зато народна слога мора да заживи прво међу родољубивим удружењима ако нам је опште добро истински у срцу и ако смо у стању да се издигнемо изнад ситних подела и несугласица, Србија тражи нашу саборност јер тако су нам шансе да остваримо победу знатно веће, ту нема места сујети и саможивости, оне чак могу бити фаталне.

Рад изнад приче – конкретне акције. Срби воле да се баве политиком кроз критику власти и бројне опаске али ретко ко делима потврђује своје ставове или се хвата у коштац са конкретним проблемом и истрајава у борби а то је најбитније. Ми тежимо да конкретне проблеме решавамо конкретним акцијама, јер сматрамо да се без рада никад нећемо помаћи са мртве тачке; не плашимо се неуспеха,



критике нити бежимо од одговорности или очекујемо било ког другог да „нешто уради“, осећамо се позваним да учествујемо пуним плућима у обликовању будућности Србије свесни да живимо у преломном историјском периоду и свесни сопствене несавршености.

Територијална равноправност. Вера у способности и познавање особености српског народа видљива је на сваком кораку, организацију чине екипе по општинама које су равноправне, нема централизма већ се подстичу различити општински одбори да организују састанак једног месеца и преузму иницијативу како би се очувала будност и активност, кружним заседањем се бакља покрета пребацује из руке у руку, разбуктава и пали различита подручја.

Ненасиље и законитост. Инсистирање на овом начелу разоружава и збуњује наше бројне противнике који очекују од националне организације ‘прљаве, зле насилнике’ а у стварности затекну у покрету уљудне, васпитане патриоте, ту предрасуде падају у воду; строго одбацујемо насиље, учимо млађе чланове да поставе разум изнад страсти, да размишљају дугорочно, да уче на туђим грешкама, да буду упркос својој раној младости политички зрели, да буду прави Православни Хришћани и на делу јер насиље не решава ништа већ само продубљује проблеме и ствара злу крв и контраефекат, поштујемо државу и њене законе по примеру Исуса Христа и желимо да на тај начин дугорочно стичемо ауторитет и поштовање у народу.

Креативност и оригиналност. Од самог почетка, првих плаката и првих календара створили смо препознатљив стил слике и текста, визуелног утиска и јаке пароле; сами смо осмислили све своје пројекте у својим домовима на личним рачунарима, па ако и оскудевамо у материјалним средствима Бог нам је подарио снажну креативност, имамо више идеја него што можемо да испунимо и доста неостварених пројеката али не посустајемо; иако су плакати рађени у црно-белој техници на најјефтинијем папиру снага поруке избија са хартије и привлачи пажњу. Наше крилатице су преузели други, чак и они који су на супротним политичким позицијама, што нам је драго, све наше крилатице су својина српског народа, нека се шире и заживе трајно. Назив

1389 је након само годину дана постојања покрета већ прихваћен у народу, а ми смо сами пријатно изненађени неким слоганима које овај небески код надањује као што је: „1389 – да се не заборави“.

Правовремено реаговање. Познавање менталитета сопственог народа је предуслов сваког успеха, а то је немогуће без љубави према свом народу, која треба да буде извор сваке акције. Данас се у Србији често прави грешка што се политичка врења пасивно посматрају и неблаговремено реагује, што може имати катастрофалне последице; нећемо само проучавати историју већ ћемо се трудити да не поновимо исте грешке; трудимо се да на „страшном месту постојимо“, брзо одговоримо на изазове, јер је тако највећа вероватноћа одбране националног интереса, треба промислити али без пуно оклевања и кукавичлука; хоћемо да покажемо да Србија не спава.

Рад из уверења без надокнаде. Народни покрет 1389 је нестраначка и непрофитабилна организација, чланови не прилазе из материјалног интереса нити се могу надати новчаној или другој користи, чак често нове чланове упозоримо да покрет тражи време, посвећеност и мале донације од чланова, да не очекују зараду већ трошкове, али се зато након изведене акције или доношења хуманитарне помоћи тамо где је потребна рађају у човеку топлина, радост и задовољство које паре никад не могу купити; Бог нам плаћа својом благодаћу и то је највећа надокнада.

Унутрашња солидарност. Ово начело није утврђено унапред, али се временом само наметнуло и искристалисало у пракси као врло битно. Чланови покрета као „обични људи из народа“ се сусрећу са разним проблемима и искушењима у животу; покрет је спонтано развио и ову унутрашњу делатност, помажемо својим члановима кад год је то могуће, ту смо да станемо уз њих, да им дамо подршку кад је најпотребније и најтеже, јер сам Христос налаже да нас по љубави препознају, а љубав права је жива, делатна и никад равнодушна. Промисавање пре деловања. Чланство је врло младо по годинама, али упркос томе озбиљно и свесно поседица и ризика које сваки подухват носи; хировитост се обуздава и страсти савладавају мада се негује срчаност – ово није лако остварити али млађи по-

казују примерено поштовање према старијима и прихватају здушно приредбе и савете јер знају да су добронамерни; пре ступања у акцију анализира се политичка ситуација и промишљају све могуће последице и реакције битних политичких чиниоца и медија, води се рачуна да све буде у складу са законом и да се оствари што већи ефекат и позитивна реакција у народу, да будемо актуелни, оштри али и одмерени.

Унутрашње просвећивање. Покрет 1389 чине личности окупљене у једном духу. Сваки нови члан доноси нешто ново и непоновљиво чиме оплемењује остале, али такође свако има своје проблеме и заблуде за које имамо разумевања с обзиром на време и околности под којима смо одрастали и израђивали се. Упућујемо чланове на веру и основне Православне обичаје и обавезе. Покрет ствара атмосферу у којој грешке изазивају прекор, али не и одбацивање; свака критика је добронамерна и из братске љубави да би временом свако сагледао своје недостатке и слабости и полако их сузбијао кроз хуманитарни и национални рад. Свесни смо да је лични пример најбоља поука, па стога свако својим понашањем преузима одговорност и за друге који су му блиски. Непромишљен потез појединца може нарушити углед целог покрета. Пресрећни смо кад видимо најмлађе чланове како свешћу и праксом постају прави Хришћани. Они који су грешили постепено уз Божију промисао и помоћ излазе на прави пут.

Из народа за народ. Трудимо се да будемо глас народа, да наше акције не буду хир нити острашћен револт, већ да будемо природно испољавање тежњи и потреба нашег народа. Ми смо обични људи из народа и такви ћемо остати, поносимо се тиме. Покрет се одрекао многих материјалних погодности да би остао слободан и самосталан. Помажући другима најбоље помажемо себи, стабилна и просвећена заједница нам је свима неопходна. Све што радимо је због народне добробити, његовог достојанства и будућности. Руководимо се народном вером и етиком, што захтевамо и од власти која је на жалост често инструмент за наметање туђинских система вредности заснованих на индивидуализму и материјализму. Не можемо бити срећни док је народ коме припадамо понижен и тешко рањен.

ПОВЕЗИВАЊЕ И ЗАЈЕДНИЧКИ РАД СЛОВЕНСКИХ ОБАВЕШТАЈНИХ СЛУЖБИ

“Откривена истина открива циљ нашег бића, а дисциплина духа отвара пут ка том циљу. Чим се пред очима замрачи истина одмах се губи пут. Беспутем се данас креће много људи. Вратити се истини и дисциплини духа. Без тога је пропаст неизбежна.” – Владика Николај Велимировић.

Спасење душе је највећа брига достојна човека и одатле би требало да произилазе сва остала наша стремљења. Зашто смо изгубили свој идентитет, препустили се вољи других и стрпљиво чекамо некакав исход као да немамо алтернативу, као да се давимо у незнању?

Нек се запита свако од нас: „Ко сам ја и ко ми је род?“, нека погледа у огледало па изговори јасно и гласно ту чињеницу. Може ли нас странац, друге вере, волети више, бринути се боље о нама од нас самих? Хоће ли умрети зарад наших живота ико сем рођене мајке, брата или сестре по крви? Ако ли ко говори да хоће, или свесно лаже себе или је изгубио компас, док у дубини душе ипак зна... Погледајмо онда у ту дубину али са ширег аспекта, аспекта једног народа. Јер... све што важи за појединце несумњиво се може пренети и на макро план.

“Било је то у некој земљи сељака на брдовитом балкану...” најтужније песме остале су као доказ страдања невиних. Веже нас херојство предака и уметност проистекла из њега – да ли је то довољно?

Није ли незахвално према онима који су дали своје животе за слободу допустити поново неки нови облик потчињавања – савремено ropство?

По мишљењу многих аналитичара данашње светске и регионалне организације представљају сервисе одређене групе земаља, на жалост. Приче о решавању конфликта и очувању мира далеко су од реалности. Балкан је само пробни полигон за разарање словенске цивилизације... Да ли је то манипулација колективном свешћу кроз најпер-

фиднију пропаганду или нешто треће нека остане отворено питање пошто у овом тренутку повезивање и заједнички рад словенских родољуба завређује далеко већу пажњу.

Савремени међународни односи, поред сукоба интереса различитих земаља намећу и многобројне облике сарадње. Повезивање словенских обавештајних служби представљало би један од облика заједничког деловања етнички сличних народа.



ИВАНА ИЛИЋ, члан Удружења Српског Славјанског Саборја.

Ова сарадња би поред заједничке едукације и рада требало да представља противтежу оним организацијама које по мишљењу стручњака одлучују о већини светских питања и мешају се у унутрашње проблеме појединих земаља под окриљем правде и бриге за људска права. Да ли је могуће да је само западни свет заинтересован да на свој начин и преко својих сервиса пропагира и спроводи правду по принципу – кадија ме тужи, кадија ми суди, или постоји начин да се делује равноправно и тако избегну намерне или случајне грешке у одлучивању о судбини појединаца, држава, света? Да би нпр. Интерпол или Хашки трибунал за које постоји ова оправдана сумња решавали одређена питања праведније неопходна је сарадња поменутих служби.

Основ за сарадњу су билатерални међудржавни договори и споразуми,

на основу којих се прецизирају конкретна питања сарадње. Та питања су врло различита и најчешће су дефинисана глобалним угрожавањима безбедности, регионалним проблемима безбедности или појединачним случајевима угрожавања...

Конкретно, ово повезивање би значило учестало састајање њихових припадника, симпозијуме, а у правном смислу обавезу. Предмет рада би требало да буде и сузбијање трговине оружјем (нарочито оружјем за масовно уништење), дрогом, људима, сузбијање прања новца, супротстављање тероризму, итд. Сарадња се остварује кроз размену обавештајних информација, техничку помоћ и помоћ у обуци припадника. Млади безбедњаци би требало да одлазе на додатну едукацију у Русију, као најмоћнију словенску представницу. Заједничке акције приликом расветљавања криминала, мешовити тимови у борби против корупције и откривање осталих неприхватљивих дела највиших лидера су само делић листе приоритета. До информација би се долазило легалним путем и добром разменом са сличним службама из других држава која је у знатној мери олакшана из разлога што су Словени у језичком и културном погледу најкомпактнија етничка скупина у Европи.

Исти духовни принципи могу издићи целокупну идеју на један виши ниво који ће бити изнад свих злоупотреба и нелегалних метода рада иначе карактеристичних за обавештајне службе – ја лично, чврсто верујем у то. Волела бих да свако ко у себи осећа словенску крв постане свестан да заједно можемо утицати на повратак правих људских вредности. Ово није утопија! Ако на време схватимо, покренућемо највећу и најдуготрајнију ствар у историји човечанства. Балкан више неће бити пробни полигон за разарање једне духовне цивилизације јер по здравој логици дух се не може уништити!

Ивана Илић



КОРЕНИ, ПОЧЕТАК И ИДЕЈА СВЕСЛОВЕНСКОГ ПОКРЕТА

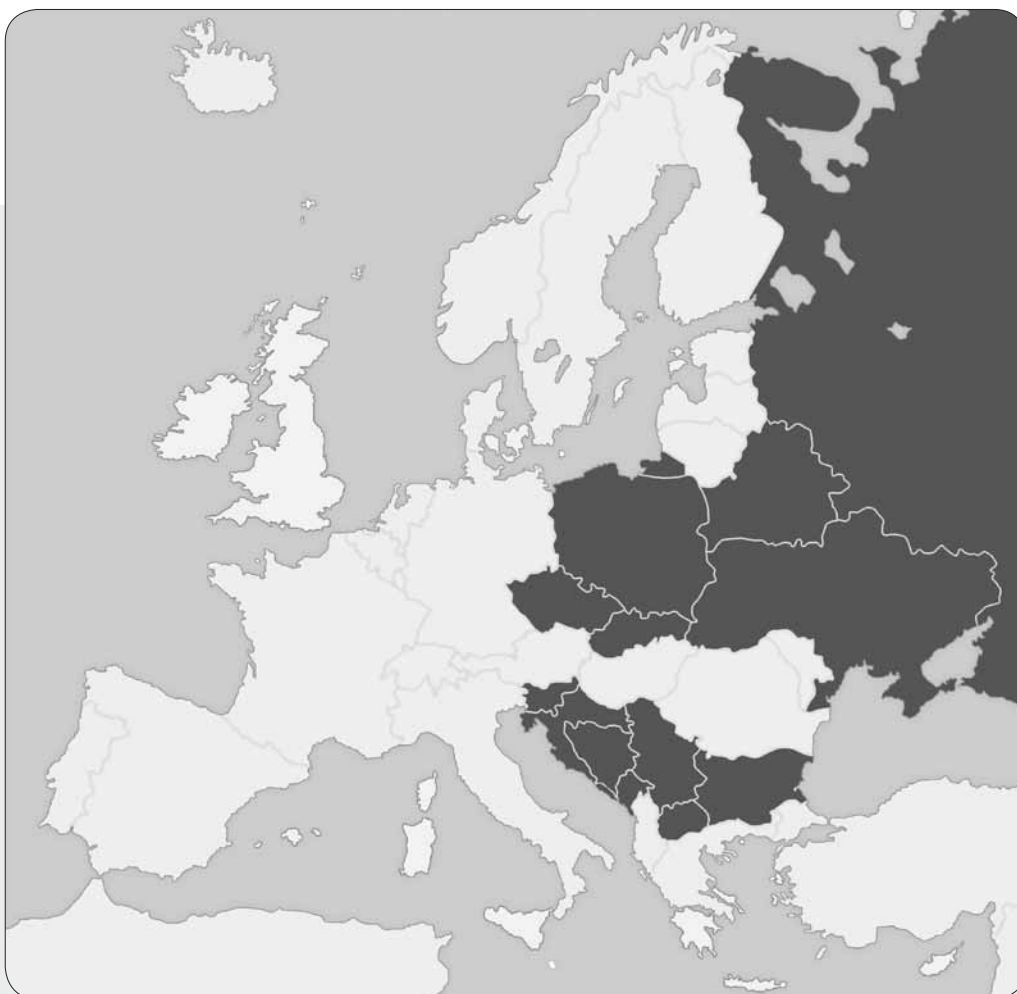


АЛЕКСАНДАР ЛУГОЊА, члан Удружења Српског Славјанског Саборја.

Идеја свесловенства (панславизма) и свесловенског покрета датира са почетка 19 века и везана је за велике словенске (претежно словачке и чешке) родољубе и мецене словенске културе Адама Фратнишека Колара – словачког историчара и саветника краљице Марије Терезије, професора славистике Јозефа Шафарика и политичара и професора Франтишека Палацког, пореклом Чеха из тадашње

Бохемије, данашње Чешке. Врло је занимљива чињеница да везе српског, словачког и чешког народа датирају од давне историје насељавања Словена на просторе источне, средње и јужне Европе. Сам почетак и рад свеславјанског покрета имају корене на територији данашње Словачке, Чешке и Србије.

Сам професор Шафарик од 1812. до 1833. проводи живећи и радећи у



Европа – територије насељене словенским народима

Србији (тадашња Аустро-Угарска монархија) где предаје и учи на Новосадској гимназији математику, физику, логику и поезију. Такође, извесно време ради као тотор и учитељ породице тадашњег српског партиарха. У Србији се професор Шафарик жени Јулијом Амбросовом (словачка мањина у Србији) и добијају 3 кћерке и 2 сина. После дугогодишњег боравка и рада на раном свесловенству професор Шафарик се сели у Праг, где 1848. године заједно са Адамом Франтишеком Коларом формално започиње и сазива историјски први свесловенски конгрес у Прагу (тадашњој Аустро-Угарској монархији).

Конгресу у Прагу 1848. године председава Чех Франтишек Палацки, који се отворено супроставља тадашњој аустро-угарској политици и прокламује да су интереси словенских народа у Аустро-Угарској различити од интереса германског народа. Заједно са Адамом Франтишеком Коларом и Јозефом Шафариком, професор Палацки је творац идејног програма и идеје свесловенског покрета и лидер првог свесловенског конгреса у Прагу 1848. године. Занимљиво је да професор Франтишек Палацки говори 11 страних језика и од почетка своје професорске каријере доприноси обнављању славистике и словенских језика који су тада били потиснути у оквиру Аустро-Угарске монархије.

Учесници првог свесловенског конгреса су већином чешки посланици који доносе и декларишу прве идеје о свесловенству, дефинишу прву свесловенску заставу (која касније постаје званична заставка СФРЈ и Југославије), усвајају свесловенску химну „Хеј, Словени“ („Хеј, Славјани“ или „Хеј, Словаци“, чији је идејни творац и композитор Словак – Самуел Томашик – химна је написана 1834. године, а касније са променама постаје званична химна Југославије, па после тога химна Србије и Црне Горе све до 2005. године).

За време првог свеславјанског конгреса у јуну 1848. године у Прагу, неколико десетина хиљада студената и грађана демонстрира за права и идеју свесловенства. Том приликом фелдмаршал Алфред Виндишгрец, коман-

дант града Прага, заводи репресију, распушта конгрес, растерује демонстранте и заводи ратно стање у целој тадашњој Бохемији (Чешкој)



Јозеф Шафарик (1795–1861)



Прва формално усвојена словенска заставка на првом свесловенском конгресу 1848. у Прагу. Боје заставе: плава (горе), бела (средина), црвена (доле).

У другој половини 19. века тежиште свесловенства полако прелази на јужну Европу и претежно Балкан, где царска Русија заједно са независном Србијом (од 1878. године) преузима водећу улогу у свесловенству у региону Балкана. Тако се почетком 20. века рађа краљевина Срба, Хрвата и Словенаца. Занимљиво је подвући да је идеја свесловенства заснована на заједничком животу, интересима, језику и култури трију владајућих вероисповести у региону: православне, католичке и исламске.

На почетку 21. века, после распада Југославије, претежно из практичних и економских разлога, поново долази до природног (више спонтаног и неплакираног) спајања словенских земаља, Хрватске, Босне, Србије, Црне Горе и Македоније. Иако је идеја заједничког живота (у почетку јужнословенских народа и касније Југославије) довела до распада заједничке државе Југославије 1992. године, поново се из економских и практичних амање из етничких разлога враћа на почетак тј. нужност удруживања и заједничког живота словенских народа из разлога превазилажења економских и практичних проблема свих јужнословенских народа бивше Југославије.

Александар Лујоња

*Савјетник председника уједног одбора и
генералног директора државне Чешке*

Експиритне Банке



www.gardencentar.rs



МОЈИ ПРЕВОДИ



САВА РОСИЋ, члан Врховног саборја Удружења Српског Славјанског Саборја.

Када сам 1976. године завршила Московски државни универзитет "М. В. Ломоносов", добивши тзв. "црвену диплому" за одличан успех, обрела сам се, попут витеза из руских народних бајки, на раскршћу. Али, пут ми је већ био зацртан: ваљало се запослити, пошто је од нечега требало живети. Тако да су ми читавог радног века у преводима тражили само тачност, а не и лепоту. Зато сам, када сам се после пензионисања по други пут обрела на раскршћу, коначно могла одабрати свој пут. Сетила сам се свих оних наших владара и великаша који на фрескама код улаза у своје задужбине скромно Вишњем приносе модел цркве. Добро де, далеко сам ја од њих, али и ја могу нешто учинити тако да, када се иза последње црте појавим пред прецима, нечим оправдам све њихове жртве за опстанак нашег народа, да се усудим да их погледам у очи и кажем: ево, ово је мој допринос.

Претходно сам остварила оно што ми је пред смрт завештао мој ментор са Московског универзитета Владимир Турбин: превела његово животно дело, роман „Ехегі monumentum“, који је уз помоћ Злате Коцић, такође његове ученице, 2001. објавио „Нолит“ под насловом „Споменик“. Нећете веровати, тачно је предвидео да ће се роман прво код Срба појавити. У Русији је засад об-

јављена једино скраћена верзија у књижевном часопису „Знамја“ (*засишава*). Иначе, то је роман какав је само професор руске књижевности могао написати: успут је прошетало кроз руске класике и историју током последња два века.

Када су започела сва дешавања око тзв. распада, заправо разбијања Југославије, са санкцијама ОУН и осталим иживљавањима, на посао се нажалост није више одлазило да се ради, већ само да се седи. И док су остали улудо траћили време на ћаскања и оговарања, ја сам кренула својим путем: почела да преводим књиге. У међувремену сам била и на принудном одмору, тако да сам свој рад могла на миру наставити код куће.

**...и ја моју нешто учини-
ти шако да, када се иза по-
следње црте појавим пред
прецима, нечим оправдам
све њихове жртве за опста-
нак нашег народа, да се усудим
да их погледам у очи и
кажем: ево, ово је мој допри-
нос.**

Алексеј Николајевич Толстој је, пре „Хода по мукама“, „Петра Првог“ и „Хиперболоида инжењера Гарина“, написао „Бајке о речним вилама и сврачје бајке“, кратке шаљиве приче. С уживањем сам их превела и објавио их је БИГЗ 2003. године.

Својој сестри Ружици, која обожава научну фантастику, донела сам из Москве роман „Вукодав“ Марије Семјонове. Одушевљена, решила је да га преведе. Наравно, она као историчар уметности није професионални преводилац, тако да сам њен превод ја прегледала, а такође сам препевала песме, којих у роману има доста. „Лагуна“ је пристала да га објави, али само лати-

ницом (!?), тако да сам већ урађен превод морала пребацити у латиницу... Тако је наш млади нараштај добио роман о митској прошлости Словена који у нама буди запретана осећања доброте и лепоте онога што јесмо. Како каже мој омиљени песник А. С. Пушкин:

Два су чувства вавек блиска
свима
И у њима срца храну ишту –
Љубав према рођеном
огњишту,
Љубав к родитељским
гробовима.

Судећи по мишљењима изнетим на разним форумима интернета, омладина га је (и не само она) свесрдно прихватила. Веома сам поносна што сам за превод са сестром Ружицом добила награду Друштва љубитеља фантастике „Лазар Комарчић“ из Београда. Захвална за такво признање, одужила сам се тиме што сам превела историјски роман Марије Семјонове „Валкира (Онај кога увек чекам)“ о девојци-ратници из једног северног словенског племена. Међутим, пошто је издавач и њега хтео да објави само латиницом, а спречио је да ја добијем право на његово издање, ваљда ће једном дочекати боља времена... Јер, не видим разлог за одрицање од писма мојих предака.

Међутим, време није било наклоњено уживању у лепим стварима. Моју земљу су у крви дробили, мој народ су оптуживали за све смртне грехе, тако да сам морала разјаснити најважније питање: да ли смо збиља криви и шта нам се то заправо дешава. Обратила сам се онима који би могли знати одговор, а када сам се и сама снашла, потрудила сам се да и другима то омогућим. Тако је БИГЗ 2003. издао „Слом руског комунизма“ Александра Зиновјева, философа и социолога који је објаснио не само како је слом изведен, већ и шта после тога следи.

Када је 24. марта 1999. године увече прва ракета пала на леву обалу Саве, изашла сам на терасу и видела пожар. Тако сам схватила да је крајње време за превођење књиге "Основи геополитике" Александра Дугина, уџбеника до тад прилично непознате науке, настале на Западу, о томе како освојити свет. За мене је та књига била важна и зато што, за разлику од многих сличних које објашњавају збивања, њен аутор даје свој предлог како се томе супротставити. Његов предлог изласка из невоље се може а и не мора прихватити, али га је он макар изнео, па нека мудре главе даље о томе размишљају. Дуго ми је требало да пронађем издавача вољног да је изда. Тек 2004. је угледала светло дана у издању „Екопрес“ из Зрењанина.



Основи геополитике, А. Дугин

И даље негодујући због мора латинице које ме окружује, превела сам књигу "Азбука Хермеса Трисмегистоса или Молекуларни тајнопис мишљења", чији аутор, хемичар ГенADIЈ Дљасин, доказује да редослед слова у азбуци одговара нашем генетском коду! Књигу је 2007. издао „Zepтер Book World“. У Москви су ми једном приликом препоручили да купим брошуру „Ишчупати електроде из нашег мозга“ мени непознатог Сергеја Кара-Мурзе, из које сам увидела да он схвата све оно у чему не могу да се снађем. После сам на интернету случајно натрапала на његов сајт (www. kara-murza.ru) на коме су све

књиге које је написао. Летимице прегледавши његову „Манипулацију свешћу“, уверила сам се да је то за данашњег човека прави и занимљиво написани приручник како да опстане у свету у коме се на научној бази праве савремени робови, и сместа почела да је преводим. Међутим, пошто ни после четири године нисам успела да нађем издавача, морала сам се и сама отиснути у издавачке воде. У томе не бих успела без подршке госпође Љиљане Танић из књижаре „Никола Пашић“ на истоименом тргу (надам се да ће та књижара и поред дугогодишњих покушаја њеног гашења ипак опстати). Тако је 2008. рођена „Преводилачка радионица Росић“, а књига је из финансијских разлога изашла у два дела.

Срећна што и дан-данас, и поред свих покушаја да се омладина усмери само на саможиво трошење живота, још увек има мислећих младих људи, драге воље сам за посебна издања часописа "Двери српске" посвећена А. И. Солжењицину (број 35, 3/2007 и 39, 3/2008) превела приличан број чланака.

Још бих додала да су у Русији објављене три књиге о Хашком трибуналу са мојим преводима.

Ових дана треба да изађе мој превод књиге „Геополитика постмодерне (Осврти на геополитику XXI века)“ у којој Александар Дугин објашњава садашња збивања и даје прогнозе до 2050. године. Драго ми је што велики геополитичар више није непознаница за нас, као у време када сам покушавала да нађем издавача за претходну његову књигу. У књизи је и интервју који је дао Светлани Ђокић за РТВ БН, као и дирљив предговор српском издању. Иначе, на његов сјајан предговор српском издању „Основа геополитике“ наилазим на многим нашим сајтовима.

Тренутно преводим „Касандрин пут или Пустоловине с макаронама“ Јулије Вознесенске, православни научно-фантастични роман о дешавањима у Западној Европи после Трећег светског атомског рата. Мислим да је то, уз „Вукодава“, најбољи одговор на све оне вешће, чудовишта и накардне ликове који нам се сада истрајно натурају.

После тога ми предстоји „Демон-тажа народа“ Сергеја Кара-Мурзе, за коју писац сматра да је његова најважнија књига. И сам наслов је врло речит.

Такође преводим за сајтове www. srpska.ru и www.kosovofront.ru (а мојих превода има и на другим сајтовима).



Манипулација свешћу, С. Г. Кара-Мурза

Пошто сам преводила само оне књиге које су и за мене саму биле битне, топло их препоручујем свима. Они који нису у могућности да купе сваку књигу коју пожелe, могу их узети на читање из књижнице нашег „Српског славјанског саборја“.

То би, укратко, било све чиме бих оправдала своје постојање. Сматрам да је живот борба и не смемо клонити, поготово у тешка времена (кад боље размислим, нашем народу је тако запало да стално у њима живи). И зато је, у име свих претходних и потоњих поколења, свако од нас позван да колико може допринесе општем бољитку. Да иза себе остави неки траг. Завршавам стиховима Марије Семјонове из „Вукодава“:

Не обарај поглед већ гази,
И памти да живот је жишка,
Јер свакога трена на стази
Ти можеш да крочиш у ништа.

Сава Росић,
фебруара 2009.



КРАТАК ОСВРТ НА РАЗВОЈ И ЗНАЧАЈ ФИЗИЧКЕ КУЛТУРЕ ЗА ЗДРАВЉЕ И ОПСТАНАК НАЦИЈЕ

У почецима свог битисања на мајци Земљи људи су живели без технолошког помагала и били су апсолутно зависни од онога што им је околина пружала (период сакупљачке привреде). Проналаском првих помагала (примитивних оруђа), нису више морали да опстају само сакупљајући плодове из свог окружења, већ су почели да се баве ловом, а касније и да узгајају прве биљке и на тај начин почео је утицај човека на своју околину.

У то време и касније, све до индустријске револуције, физичка активност људске популације није довољена у питање јер је сваком појединцу била неопходна због личног опстанка. Свет се током дугог периода своје историје, од преласка из родовских заједница у племенску организацију, а касније феудална друштва и сл., у суштини, делио на оне који ратују и лове и на оне који раде (пољопривредници, занатлије...). И једнима и другима живот је у физичком смислу сигурно био тежак јер је изискивао много напора.

Из историјских извора, како писаних тако и археолошких, сазнајемо да је физичкој култури још у пре-дантичком, а нарочито у античком и каснијим периодима, поклањана већа или мања пажња у разним људским заједницама у различитим деловима света. Са развојем ових заједница расла је и свест о значају разних облика физичке културе за успешност и опстанак истих.

У тим временима ратничка класа је била та која је почела са првим облицима физичког вежбања у циљу бољег руковања ондашњим врстама оружја. Сврха овог вежбања није била да се одржи физичко здравље већ да се буде што успешнији ратник. Међутим, идући у веома далеку прошлост, може се наићи на прве обли-

ке надметања без оружја, у, можемо рећи, само такмичарске сврхе. Тако се сазнаје да су у градовима Инка и Маја као и у старој Персији постајала одређена надметања са предметима претечама данашњих лопти, а први забележени и историјски потврђени, већи такмичарски скупови и то у разним дисциплинама, појављују се у античкој Грчкој. Ови скупови у новијој историји били су инспирација за данашње Олимпијске игре. Тако долазимо до појма спортског такмичења чија је, у основи, главна сврха бити најбољи. Неко ће рећи да је та идеја управо она која покреће свет на стални напредак, но о тој теми расправљаћемо други пут.

Идући путем сталног, а у новије време веома брзог технолошког напретка, човек као јединка упада у замку сопственог комфора и у физичком смислу лакшег живота. Развојем средстава за рад и комуникацију, све већом аутоматизацијом машина, развојем електронике, роботике и сл., човекова потреба за физичким ангажовањем ради личног опстанка постаје све мања а у најновије време код значајног дела популације ништавна. Све већи број послова захтева, практично, стање мировања и обавља се у статичним положајима, седећи или више-мање непомично стојећи.

Истовремено, човек се све више удаљава од свог јединог нормалног окружења – природе. Све већи број људи живи у градовима, у вештачкој средини и све су више из многих разлога изложени негативним утицајима те средине на своје како духовно стање, тако и на физичко и ментално здравље. Многи заборављају да су ова два појма нераскидива и да су међусобно зависни – како наш српски народ каже: „ У здравом телу здрав дух.“

Познавање физичке културе и важност физичког вежбања, добили су на значењу у новије време. Људски род све више схвата да му је једина компензација за недостатак физичких послова вежбање у разним спортским објектима и на теренима. Пошто се у градовима живи брзо и велик број људи пати од „недостатка времена“, проширила се пракса вежбања у сопственим домовима.

Улагање не у спорт, него у физичку културу сваког појединца, суштински је веома важно на дужи временски период за успешност сваке, довољно самосвесне заједнице. Проста логика нам говори да што су људи здравији, дуже ће бити радно способни и њихова продуктивност гледано на дуже време, биће већа. То је став којим би требало да се управља сваки народ који жели да има традиционално добро економију са упориштем у сопственим припадницима.

По статистичким подацима, сакупљеним последње две деценије у повременим анкетама, у српском народу постоји недозвољено велик проценат популације са стеченим деформитетима скелета корективног или чак некорективног типа. Ово се односи углавном на млађе, децу која похађају основне и средње школе. Такође, када су у питању млађе категорије одраслих и људи средњих година, примећује се огроман број оболелих од болести на психосоматској бази.

Први податак, када су најмлађи у питању, не треба да нас чуди јер се настава физичког васпитања у основним и средњим школама свела на пуку формалност, два часа по 45 минута недељно, а самим тим и наставни програми за овај предмет су ништавни.

На овај начин, ми као друштво не радимо ништа да спречимо наста-



јање деформитета стопала, кукова, кичменог стуба и грудног коша код сопствене деце и све остављамо самим родитељима на бригу, а они често немају довољно знања о овом проблему, нити су у могућности да се њим баве. Резултат ове небриге за сопствене нараштаје биће генерације радно неспособних људи или ће им бар радни век бити изузетно кратак.

На другом нивоу имамо значајан број људи у „најбољим годинама“ и у „пуној снази“ који су у већој или мањој мери захватиле болести узроковане лошим начином живота, а чији су најчешћи фактори стрес и недостатак физичке активности.

Пошто је увек било боље, ефикасније и јефтиније спречити него лечити, оно што се мора предузети, јесте враћање наставе физичког васпитања у основне и средње школе, у довољном обиму и одговарајућег квалитета, с једне стране, а са друге, сваком човеку, нарочито у градским срединама, рекреацију учинити што доступнијом.

На овај начин показаћемо бригу и одговорност према сопственим поколењима и иза себе оставићемо здравије и срећније друштво.

*Велибор Милетић,
члан Врховног саборја Удружења*



R-TOURS
Group

Туристичка агенција

Кнегиње Зорке 10
11000 Београд
Тел. 011 / 3 444 045,
Факс 011 / 3 444 046

Клуб борилачких вештина СРПСКИ СОКОЛОВИ



Клуб борилачких вештина Српски Соколови настао је захваљујући, вољи чланова удружења Српско Славјанско Саборје. Клуб је основан како би радио на развијању како телесне тако и духовне културе. Основан је по угледу на стара соколска удружења која су некада постојала како у Србији тако и у другим словенским земљама. Клуб је настао највише захваљујући нашем познатом тренеру и члану Велибору Милетићу. Он је успео пре скоро годину дана да обезбеди сјајне услове за рад и одвоји своје време да би тренирао момке и девојке чланове Српског славјанског саборја, Образа, СНП 1389 и других родољубивих удружења.

Све је почело сасвим спонтано у априлу прошле године кад смо причали о томе како би било добро да родољуби имају један свој клуб. Тада нас је вожд Удружења упознао са Велибором Милетићем и он нам је рекао да ће нас обавестити да ли може да нам обезбеди салу, а рекао је да би му било драго да нас тренира. Неколико недеља касније почели су тренинзи у сали у „Пинкију“ у Земуну. Сам клуб је основан 6. маја

2008. на дан св Ђорђа. У почетку нас је било мало и већина нас су били почетници па се нико и није могао надати да ће овај клуб успети да уопште опстане. Како је време пролазило тако смо се и ми усавршавали а и клубу су стално приступали нови чланови тако да данас имамо много више заинтересованих него што има места у сали и слободних термина. У клубу се највише увежбавају технике кик бокса а поред тога повремено се увежбава и К1, цудо, као и технике из других борилачких вештина пре свега оне које су најпрактичније и најприменљивије у реалној борби. Тренинзи се одржавају три пута недељно што је за рекреативни клуб сасвим довољно. Ускоро се надамо да ћемо успети да нађемо још једну салу како би и други заинтересовани могли да тренирају. У току је регистрација клуба у Министарству просвете и спорта.

Овај клуб је првенствено основан како би се српска омладина одвукла од свега штетног чему је данас изложена. Кад смо оснивали овај клуб сматрали смо да је ово један од најбољих начина да помогнемо другима око себе да изађу на прави пут. И заиста, ко год је било кад било шта тренирао, осим што се боље осећао, боље је и здравије размишљао.

**Оснивачи клуба
Српски Соколови су:**

- Љубомир Стефановић (председник клуба)
- Велибор Милетић (главни тренер)
- Драган Ђинђић Станковић (тренер)
- Милош Поповић (тренер)
- Бојан Бербер
- Никола Добријевић

*Љубомир Стефановић,
члан Удружења и председник клуба*



Завет

Срби воле да чаврљају са својим мртвима. Код Срба волим ту приност са мртвима, они своје покојнике и након смрти консултују по животу важним питањима. Ваљда су само епски народи са својим покојницима толико блиски да своје давно помрле претке уважавају као саветодавно тело.

У дане бомбардовања – не само мени, мојој сестри, пријатељима, случајним пролазницима – СВИМА СУ НАМ ШАПУТАЛИ ПРЕЦИ. Свако је на свој начин био свестан својих предака (давно помрлих – можда погубљених у боју од душмана или мучки посечених од најблискијих – али предака). Сваком се његова фамилија, каква-таква, поштована или не, дав-

но помрла и сахрањена људски или нељудски – свакоме на савест и покајање – свакоме је, дакле, његова фамилија бар нешто мрмољила. Сваком је његов предак понешто дошапнуо.

Тада схватих у чему тачно беше Косовски завет, и како нам то Царе-Лазо остави у аманет Небеску Србију: Србија по вертикали, кроз вене, кроз гене, то беше избор Косовских јунака, предака наших.

Све и један беше Витез на Раскршћу, што бира између трновито-широког и склиско-удобног пута. (Херкул на раскршћу из грчке митологије, такође).

Стотине силних витезова ободоше добре коње и јурнуше по јединој ис-

правној, десној стази (што би рекли браћа Руси – ПРАВОЈ) – тешкој али јединој коју истински Витез на Раскршћу изабрати може: ка Небеској Србији.

Заиста мислим да је управо ту направљен коначан избор између хоризонталног, прагматичног, мамурно-омамљеног протока времена – и оног вертикалног, стваралачког, што повећује време и простор. Преко предака, дабоме. То је толико природан, мудар и једини исправан пут да човеку дође просто смешно како се сви смета нису тога досетили, па се одмах затим сети само сопствених заблуда и гацања (жмић-жмић); сити се сви нагацасмо по живоме блату, бар курје очи са душе раскиселисмо.



Видовдан 1389, Адам Стефановић, 19. век



Елем: Образ, част и поштење сачувати – за кога? И су чим пред Милоша изаћи?

Срби су се одувек озбиљно припремали за одлазак на Онај Свет и са великим се поштовањем ка њему односили. Свим исправним људима заветни циљ беше – на Онај Свет чист отићи.

Па нека смо и кромпир-народ (како нам се ругају завидљивци – као, најбољи нам део под земљом – и не знају, јадни, да нас тим ругањем благослове). Јер смо ми све најбоље и најсвет(л)ије ономе свету завештали. Кад Ономад Они Ово за Оно дадоше Царство, потомцима својим бесмртност завешташе.

Мислим да тамо негде горе, где се греју и одакле се смешкају наши преци на нас доле, постоји неки Архив Небеске Србије, где се све брижљиво бележи – ко је издао и зашто, а ко на страшном месту постојао (и зашто), надгледају ко стиче а коме претиче, све они оданде знају и хвала им што ме, збуњену и усковитлану, и даље надгледају. Значи, још се нечему од мене надају. Храбре ме, теше и зову,

припремају ме у ствари да им се придружим у Небеском Јерусалиму (Српска четврт Небеског Јерусалима – то нам је, ваљда, вишња адреса). Храбре ме да им се придружим неокалана древним гресима:

- не убиј
- не лажи
- не кради
- не завиди
- не издај
- не изневеруј законе предака
- мисли увек на своју смрт и спремај се за Вечност.

Елем, Небеску Србију наши преци насељавају и за нас је припремају. Србима је ипак (пре)остало довољно епско-генетске грађе да не погубе сваку везу са прецима. А и ко нас је, током оних векова, гледао одозгоре и одржао као народ под Турцима?

*... Свети Сава Србе воли
и за њих се Боју моли...*

Лажу нас и желе да нас обогале када нам туве у главу да је свако баљење историјом и прецима – јалово чепркање по мрачној прошлости, да

ми своју историју треба да збацимо са себе као покисли, усмрдели кожух, што је већ и нама самима одавно требало да засмрди. Сопствену историју нам туткају под нос као неку трулеж распаднутих предака. Гурали нам нос у лешине и тврдили да по гњилежи гацамо кад претке кроз таму времена пипамо.

А ипак смо ми у праву.

И вреди пипати претке кроз таму времена.

Јер ће преци, које нисмо заборавили, увек стајати уз нас. Бићемо непобедива војска, ја и моја поколења иза мене. Ту војску и ту подршку су, мислим, Косовски јунаци одабрали: вертикалну подршку предака кроз све векове. Окупљање свих Срба што су икад живели. Не око некакве земаљске Српске империје – нисмо ми, ипак, народ за то – већ око неког Дрвета Живота, где се душе сједињују, подржавају и снаже једне друге...

Не знам, што сам старија, све чеће ме походе преци.

И нека их. Добродошли су.

Рујица Росић





ВАРВАРИНСКА БИТКА

Два века од Варваринске битке

Пре два столећа у првој заједничкој бици српски и руски војници победили су турску војску. У току јуна 1810. руски одред од 4500 војника је прешао Дунав и ступио на тло Србије. Главнина одреда под заповедништвом генерал-мајора Јосифа Орурка у саставу Ладоски пешадијски пук под командом потпуковника Јеронима Савоинија, Српски козачки пук, Волињски улански пук, две батерије артиљерије донских козака са 8 топова и око 600 српских добровољаца из Влашке, свега 3 хиљаде упутила се на југоисток у сусрет устаничким снагама. Генерал-мајор Јосиф Орурк (пореклом Ирац) је недавно за освајање турске тврђаве Журжа на Дунаву унапређен у чин генерала.

Код Ражња 3. септембра руски одред спојио се са устаничком војском под заповедништвом Карађорђа. Српско-руско војска састојала се од 9 хиљада Срба, 3 хиљаде Руса и имала је 12 до 14 топова. Турска војска из Ниша под заповедништвом Хуршид-паше је бројала 25 хиљада. Удружене снаге одбиле су турски напад код села Јасике и повукле се у варваринско поље и поселе варваринска утврђења саграђена 1807. између делиградских и иванковачких утврђења као прихватни положај за спречавање продора турака долином Велике мораве ка северу и сачињавала су 4 редута. Средиште положаја заузела је пешадија ојачана топовима, у међупростору и иза пешадије налазиле су се руски улани, на левом крилу коњица Хајдук-Вељка, на десном крилу Српски козачки пук под командом капетана Петра Николајевича Никича.

Око 25 хиљада турака са 12 топова заузели су село Маскаре и посели положаје према српско-руској војсци. Ујутру 6. септембра отпочели су напад пешадијом па коњицом у неколико таласа, али су одбијени уз

велике губитке. Погинуло је 14 Руса и 15 Срба, а 60 Руса и 49 Срба је рањено. Међу рањеницима је и Хајдук-Вељко, већ рањен пре неколико дана у боју код Јасике. Погинуло је до хиљаду турака. После те борби савезничкој војци стигло је појачање од 500 српских устаника и већа количина мунициј



„Грофу Орурку - заповеднику руске војске и осталој браћи русима – борцима и херојима“

Турци су 10-ог поновили напад, а коњицом покушали обилазак десног крила. Пошто је у јаком судару турска коњица разбијена а пешадија претрпела тешке губитке Хуршид-паша је око 15 часова наредио повлачење, а после 5 дана се повукао према Нишу. У боју су погинула 24 Руса, а 43 су рањена. Погинула су тројица Срба, а 10 је рањено. Турски губици нис познати, али се процењују на преко хиљаду људи.

За показану храброст у боју русавска пешадија је добила барјак, а парафинска коњица је одликована златном колајном. Велику храброст су показали Хајдук-Вељко који је рањен у руку, Јован Курсула и Мирко Апостоловић (познатији као Узун-Мирко – високи Мирко) код Срба. Код Руса су се истакли потпуковник Савоини награђен позлаћеном сабљом са натписом „за храброст“ и Петар Никич, касније похваљен од стране главнокомандујућег руске војске генерала армије Михаила Ку-

тузова. За ову битку заповедник руског одреда одликован је орденом Светог мученика Георгија трећег степена, највеће награде у Руској војсци.

Победа код Варварине је изменила ситуацију и на другим деловима фронта у корист савезника и допринела повољном исходу бојева у 1810 години. Том победом је отклоњена опасност по Србију са југа све до 1813. године.

Поводом стогодишњице битке 1910. постављен је споменик који је очуван до наших дана. Натпис на споменику гласи – „Грофу Орурку-заповеднику руске војске и осталој браћи русима – борцима и херојима“. Он неће више самовати на узвишици где се састају две Мораве, јер је сада подигнут споменик и српским јунацима.

Поводом обележавања 200-годишњице боја у знак на јуначку победу српско-руске војске над Турцима 1810. на Варваринском пољу, 23. септембра текуће године откривен је споменик палим борцима. Споменик су заједнички финансирани Одбор Владе Србије за неговање традиција ослободилачких ратова и општина Варварин. На њему је уклесано: »Славом овенчаним прецима, српским јунацима, победницима у боју на Варваринском пољу 1810. године«. У потпису је «Српски народ». Венце на споменик положили су и амбасадор Русије у Србији његова екселенција Александар Васиљевич Конузин и начелник Генералштаба Војске Србије генерал-потпуковник Милоје Милетић, као и представници удружења за неговање традиције ослободилачких ратова Србије. Одсада два споменика стоје један поред другог као подсећање на славну страницу из историје српско-руске заједничке борбе.

Петар Росић

КУЛТ ДРВЕТА КОД СТАРИХ СЛАВЈАНА

У далеком времену наших предака и њихове многобожачке вере дрво је посебно поштовано. Иако се данас више ослањамо на „сећања“ која су уткана у народној традицији него на веродостојне податке које смо сами сатрили у прошлости, укратко ћемо се осврнути на онај део култа који је за наше претке био и најважнији.

Дрво је дом божанства, оно је први и најпримитивнији храм и његова лековита снага огледа се у снази божанства или демона који у дрвету живи.

Кроз историју – митологија...



Храст, родовски заштитник над славјанском гробницом, острво Рујан

Најсветије стабло Старих Славјана био је **храст**. У светим храстовим шумама ложила се вечна ватра. Биле су ограђене плотом, за заштиту од стоке и злих људи. Испод храста старешине су већале о свим важним потребама свог рода. Стабло храста било је посвећено богу Перуну, громовнику па се сходно томе испод храста приносила и жртва богу на каменим жртвеницима. Од његовог дебла су рађени велики кипови богова као и мали кућни идоли. Огромна стабла храста понекад стара и по више стотина година народ је посебно поштовао. Нека чак и данас обе-

лежавају гробове наших давних предака. Није само стабло било свето. Храстов бадњак је представљао дух предака. Бадњак је ритуално постављан на огњиште у част бога Сварога (време од Бадње вечери до Поклада) док се храстово лишће приносило болесницима да би пре оздравили.

Липа. Стари Славјани су живели у липовим шумама. У појединој литератури липа се спомиње као свето славјанско дрво. Наши преци су и испод липе приносили жртве у знак поштовања утканог божанства у њеном стаблу. Имали су обичај да у кров своје куће, ма где били, утакну огранке липе и тиме је сачувају од громава и пожара. Једна народна узречица каже овако:

„Цветнокитна липо,
тебе у свој срди,
Нити Перун жарком стрелом
не награди.“

Веровало се да липа чува човека од зла и урока. У липовим шумама Славјани су сабирали мед и восак. Липу су повезивали са богињом–заштитницом породице.

У нашем народу је постојало веровање да се не сме посећи стари храст или липа, јер би онај који би га посекао могао умрети или тешко оболети. Вук Караџић је оставио занимљив запис о овоме: „Кад се ко боји да није сјеновито оно дрво које је посјекао, ваља да на пању његову живој кокоши одсјече главу оном сјекиром, којом је дрво сјекао, па му неће ништа бити ако би дрво било сјеновито“.

Поред липе и храста важно је споменути и дрво тисе. **Тис** је имао посебну улогу код наших далеких дедова. Био је на одређен начин везан за породицу и огњиште. Веровало се да тисовина тера зле духове и авети (чак се и данас понегде ушива у одећу), ставља се воловима у рогове, или се смешта у дечју колевку да детету не нашкоде вештице. У нешто измењеном облику моћ

тисовине је такође присутна и данас. Крст од тисовине је такође јака заштита од демона и Ђавола.

Кад смо код крста и његове моћне улоге, треба рећи да се Православна црква са култом дрвета брзо измирила, па у многим обредима учествују и сами свештеници, наравно у измењеном облику примереним хришћанском верују.

У новијој народној религији дрвеће је подељено на срећно и несрећно. У срећно дрвеће се убрајају храст, леска, дрен, тис, липа, врба, јабука, бреза (брезу су, уз храст, посебно обожавали прибалтички Славјани) ...

Несрећно дрвеће су орах, зова, крушка, багрем, дуд, брест...

Орах је дрво које се убраја у најнесретније дрво повезано с демонима (иако оно као и многа друга несретна стабла може деловати и лековито). Веровало се да орах никако не сме садити млад човек јер, ако га посади, умреће онда када дебло постане дебело као младићев врат. У неким крајевима се орах не сади близу куће јер се верује да оно доноси раздор у породици. Испод ораха не успевају друге биљке па се верује да је његова крошња демонска. Зато наши стари нису хтели да спавају под њом јер су веровали да би се пробудили болесни, ако би се уопште пробудили. Ипак, не треба заборавити да су наши давни преци орах повезивали са Сварогом, праоцем светлости, неба и земље.

У сваком случају, дубина поштовања дрвећа код наших предака је оставила великог трага у многим народним приповеткама, песмама, топонимима и именима манастира која су можда настала на местима тих старих гајева, као што су Ораховац, Крушедол и др.

Култ дрвета је био, у вишем смислу, култ природе – Мајке Природе.

*Приредио Александар Прибићевић,
члан Врховној саборја Удружења*



ХИМНА СРПСКОГ СЛАВЈАНСКОГ САБОРЈА

Славјани,
уздигнимо дух предака наших,
да титраји његови свемиром се шире
и Богу нас блиским вечно учине.

Душом славјанском,
широком и светлом
као што степа руска је,
осећамо род људски,
усхићење његово ал' и патњу оловну.
Те сањамо да у времену што кораке наше чека
човек човеку човек буде.

Будним оком
што слободу чува,
корацама што храбрим одјеком се чују,
саберимо моћ славјанску
и стрелу вере у висине одапнимо.

Славјани,
уздигнимо дух предака наших,
да титраји његови свемиром се шире
и Богу нас блиским вечно учине.

*Драган Ђинђић Станковић
Лейла Јосифовић 27. 10. 2005. у Београду*



РУСКО СЛАВЈАНСКО САБОРЈЕ

РОССИЯ 113035, Г. МОСКВА. Черниговский пер. 9/13. Тел: (095) 330-09-60 доб. 207 / www.srpska.ru

Трећи број ВЕСТИ СЛАВЈАНСКЕ приредили и одштампали
Драган Ђинђић Станковић, Александар Прибићевић, Сава Росић, Душан Караџић